

Rusko působí rozkladně, zejména na natvrdlé mozky, praví klasik. Má-li někdo velkou zásluhu na tom, že československá mládež, viděna očima drahých ruských vrstevníků, je smečka pobudů a vagabundů, pak jsem to já. Večerní dámská jízda začala vodkou a kaviárem, aby pokračovala bouřlivou diskusí, zda žabka carevna, sedící na šutru uprostřed ukrajinských bažin, je symbolem bezvýchodnosti ruské literatury nebo naopak jásavým předobrazem šťastných zítřků. Děvušky by si nejspíš v závěru večera daly po hubě a pokračovaly v pijatice, kdybych nevstoupila do děje já a s bravurní jistotou neprohlásila, že ljagúška carévica není ani to, ani ono, zato je to jediný tramský motiv v ságách z divokého východu.

"Trámskoj?" zeptala se Klava. "Što takoje?"

pokusila jsem se jim vysvětlit, že tohle slovo v ruštině neexistuje a nemá ani vhodný ekvivalent. Něvazmóžno, nasupila se Jelena. Ukázala jsem jim slovník, ale tomu nevěnovaly ani zbla pozornosti. Charašo, povídám, vysvětlím, ale můžete si za to samy. Co tedy trampí dělají a co ne.

Předně se toulají, prohlásila jsem a neuvědomila si dosah svého sdělení. Toulají se z místa na místo, po lesích a lukách, po celé zemi, da, pa vsej straně, bljúdo si vaří v ešusech, což jsou takové plechové vojenské nádoby, da, ešús, a na ohni. Ne, palátky nenosí, spějí pod širým nebem. Co, jaké, šíroje něbo? Tak, mávla jsem rukou ke stropu, spějí pod širákem, pad šljapoj. Chodí v zeleném, jsou to kamarádi, a když jsou to fakt nastajaščije družjá, tak mají i osady. To je třeba v lese srub, oheň, totem... kruci, jak se řekne totem? Ve slovníku to pochopitelně není, bude se malovat. Maluju totem, da? A éto osada a osada se nějak jmenuje, třeba T.O.Veverka. Bělka. Připadala jsem si jako blbec, ale žádné vhodnější pojmenování pro osadu jsem nevymyslela.

No, a na osadě sedí trémpi vakrůg kastrá a zpívají trámskije pěsni. Ty se od jiných songů liší hlavně tím, že mají smysl. Tramskou písni číslo jedna, vlastně skoro hymnou, je Rosa na kolejích. Přeložila jsem a u vylomeného zubu mi došla trpělivost. V očích svých posluchaček jsem viděla nelíčenou hrůzu, takže jsem debatu rychle uřála s tím, že se to stejně nedá v ruštině vysvětlit a že je to činnost a zábava poměrně značné části lidí v Čechaslavákii, zejména pak mládeže.

Krátce nato přišla kamarádka Tamara a celý kolektiv jí začal opřekot sdělovat své nové

poznatky. Tak si představ, Tamaro, že v Československu je mládež, jo, a jsou to tuláci, da, bradítěli, vagabůndi. Prej když jsou do lesa, jo, tak nemusej mít ani propustku a povolenku od milice. Vaří si v nějaký pasůdě, co jim zbyla ještě z války, na kastrách. Jsou to fakt vagabůndi, nět, nikakíje turísty, protože šupáci nenosí ani palátky a spějí pad šljápoj, jasně, pod kloboukem. To nevíme, jak se pod šljápu vejdou, prej se tam ale v pohodě vyspí.

No, a dál jsou zelený, to nevíme od čeho, ale kvůli tomu spolu děsně kamarádí a ty nejzelenější a největší družjá jsou organizovaný v nějakých lágrech po lesích; tam mají dáci, ohně a asi vypadají takhle, mrkni na to rohatý. Říkají si veverky. Veverky sedí vakrůg kolem kastrá a zpívají vagabůndskije pěsni. Nejradši prej zpívají hymny a pak nějakou o tom, jak chodí k zůbnomu vračů a ten jim vyráží zuby. Ten song se jmenuje rasá na relsu; to mjusejí bejt pěkný cvoci, zpívat něco o mokrejch nástupišťích a zubařích. A že to vypadá, že ti Čechoslováci budou pěkná sebranka asociálů.

Alfija, se kterou jsem si už nejmíň tři roky dopisovala a tudíž věděla, s kým má tu čest, se neúspěšně pokusila reputaci československých vagabundů napravit. Odvážně nadhodila, že se tihle exoti slézají na nějakých festiváloch; prý hudebních. A že je to chvályhodné, protože hudba je věc povznášející a krásná...

Jelena ji sjela ledovým pohledem, otočila se ke mně a zeptala se, skolka maladžoži prý na takóje festivály jezdí.

Vzpomněla jsem si na hysterické Porty v polovině osmdesátých let a podle pravdy odvětila, že až třicet tisíc.

Joj, zakňučela Tamara, tridcjať tísjači revaljucianěrov, krasatá! Hm, ve své vrozené prostoduchosti jsem zapomněla, že jakákoli akce, které se zvlášť poslední dobou účastní ruská mládež, má zákonitě politický podtext, a že čím víc lidí, tím větší popularita. nepřesvědčivě jsem pípla, že u nás se jezdí za hudbou a nějaká politika s tím nemá nic společného...

Pchá, mávla rukou Klava, nevěř tomu. Na Puškiňáku se nás sešly dva tisíce, prý gadavščina k džju ražděníja paéta, a jaká to byla děmanstrácija, jak cumel! Za Jelcina, podotkla Jelena, co jí jednou na podobné akci dokonce jednu přišili obuškem a kvůli tomu požívá mezi svými přáteli bezmezná autorita a nestydatě gardítsja étim vrcholným okamžikem svého krátkého

Tenkrát na východe

Napsal uživatel Eva Šklíba Obůrková
Pátek, 16 Zář 2005 03:00

revolucionářského života. A že by se měly radši vrátit k tý žábě.

Teprve pozdě k ránu, kdy na Rjazaňském prospektu rachotili popeláři, žabka carevna s kalenou střelou v hubě upalovala k bojarskému dvorci a nám seděla za krkem typicky chmurná ruská opice, mě Jelena zaměřila svým skelným zrakem, zhroutila se mi do klína a štkala, že taky vyrazí do lesa bez bumáčky a povede lepší a radostnější život jako vagabundská veverka. Mluvila tónem našich předků od Sázava river za první republiky a myslela to vážně, tahle první trampka z Divokého východu. Nad Moskvou se v tom okamžiku rozletělo sladké svítání.

Jak říkám, Rusko působí rozkladně, zejména na natvrdlé mozky...

Trapsavec 1992